

Syyrin Sanomat

2009

Pakulan pihalla Liedossa 20.8.1983 (kuva Matti Äärilä)

SISÄLLYS

Toimittajalta.....	s. 3
Hyvät sukulaiset.....	s. 4
Sihteerin pallilta.....	s. 5
Syyriläisten kesäretki Espooseen.....	s. 6
Mukana Histan häissä.....	s. 8
Espoon Hista ja Histan häät 1800-luvulla.....	s. 10
Maila Talvion kirje.....	s. 13
Tervehdys Atlantin takaa.....	s. 15
Fredrika Jaakontytär Syyrin sukujuurista.....	s. 15
Onnittelut.....	s. 17
Anja Jaakkola muistelee.....	s. 18
Mauri Jaakkola muistelee.....	s. 20
Tutustu suvun opiskelijaan.....	s. 22
Brysselissä vaihto-opiskelijana.....	s. 23
Opiskelijana Damaskoksessa.....	s. 25
Piänt praakkamist.....	s. 29
Sukuseuran hallitus 2006–2008.....	s. 31
Muistosäätiön myöntämät stipendit 2008.....	s. 33
Kutsu Syyrin sukuseuran 25-vuotisjuhlaan.....	s. 34

TOIMITTAJALTA

Tervehdys toimittajalta! Vietin syksyllä 2008 miltei neljä kuukautta Damaskoksessa, Syyriassa opintomatalla, mistä voi lukea tämän lehden jutusta *Opiskelijana Damaskoksessa*. Keväällä minulla onkin ollut pienoinen kiire sekä lehden toimittamisessa että opintojen jatkamisessa Suomessa. Luulen silti, että tämän vuoden Syyrin Sanomat on kelvollista luettavaa! Lehteen tuli viime hetkillä oikea kirjoitusten vuo, ja voi sanoa, että tähän lehteen on saatu tekstejä monilta suvun jäseniltä. Kiitos kaikille kirjoittaneille.

Vierailu Histan tilalle ja Histan häät -näytelmä osoittautui viime vuonna oivalliseksi retkipaikaksi, joka poikikin kirjoituksia lehteen eri näkökulmista. Matti Äärilä kertoo sukutapaamisesta, Kirsti Kuivajärvi arvioi näytelmää ja Risto Ihamuotila kirjoittaa Histan tilan historiasta. Lehteen on myös kopioitu Maila Talvion Histalta lähettämä kirje, joka kertoo sekin tilan historiasta omasta näkökulmastaan.

Lehdessä on myös uusi palsta, josta on tarkoitus tulla jokavuotinen, nimeltään *Tutustu suvun opiskelijaan*. Siihen olen haastatellut puhelimitse erästä suvun opiskelijaa. Tällaisen palstan luulisi olevan mielenkiintoinen, eritoten kun opiskelijat saavat muistosäätiöltä tukea opiskeluihinsa.

Kaikenlaisia juttuja ja tekstejä voi lähettää toimittajalle: Ilkka Lindstedt, Agricolankuja 6 D 88, 00530 Helsinki, tai sähköpostilla: ilkka.lindstedt@helsinki.fi.

Valtava kiitos kuuluu äidilleni Kirsti Kuivajärvelle, joka on kirjoittanut ja ideoinut tähänkin lehteen useita tekstejä. Tämänkaltainen apu oli mitä arvokkainta, varsinkin kun olin pitkän ajan ulkomailla.

Lopuksi vielä tärkeä ilmoitus. Vuosi 2009 on Syyrin sukuseuran 25-vuotisjuhlavuosi. Sukutapaaminen on sunnuntaina 9.8.2009. Kutsu on nähtävissä tämän lehden sivulla 34–35. Erillistä kutsua ei lähetetä.

Pyydän myös huomioimaan lehden mukana tulevan jäsenmaksulomakkeen.

Ilkka Lindstedt, Syyrin Sanomien toimittaja

HYVÄT SUKULAISET

Vuosi 2009 alkoi synkissä merkeissä. Suomen hallitus vakuutteli, että on tulossa vain taantuma, mutta hyvin pian saimme lukea uutisista alkavista YT-neuvotteluista, lomautuksista, joukkoirtisanomisista ja tehtaiden sulkemisista. Erona 90-luvun lamaan on ollut puunjalostusteollisuuden alasajo sekä positiivisena asiana pankkien varautuminen lamaan.

Sukuseura täyttää tänä vuonna 25 vuotta. Tähänkin ajanjaksoon on mahtunut nousuja ja laskuja, iloja ja suruja. Itselläni on päällimmäisenä onnistumisen tunne, sillä olemme mielestämme onnistuneet kehittämään Syyrin Sukuseuraa entistä toimivammaksi:

1. Sukukokous joka toinen vuosi
2. Väli vuosina retkiä ja teatteriesityksiä
3. Syyrin Sanomat (1/vuosi)
4. Kotisivut
5. Johtokunnan kokoukset (2/vuosi)
6. Merkkipäivämuistamiset
7. Kunniajäsenet
8. Yhteistyö säätiön kanssa
9. Oma viiri
10. Oma logo

Olemme viime vuosina järjestäneet hyvin erilaisia tapahtumia, joihin on osallistunut keskimäärin 40–50 henkilöä. Seuraavaan, 9.8.2009 järjestettävään 25-vuotisjuhlakokoukseen toivoisin uusia ideoita siitä, mitä jatkossa haluttaisiin tehdä.

Hyvä esimerkki on viime kesältä. Matti Ihamuotila otti minua hihasta kiinni säätiön valtuuskunnan kokouksessa ja kysyi mielipidettäni, jos kesällä 2008 mentäisiin katsomaan ”Histan häitä” Histalle.

Se edellytti kuitenkin sen, että sitoudumme ottamaan riittävästi lippuja ylimääräiseen näytökseen. Matti uskoi siihen, että liput menevät kaupaksi, ja niinhän siinä kävikin. Tämä riskinotto kannatti, sillä näytelmä oli todella hyvä, ja iso kiitos tästä Matille.

Yhtä isot kiitokset Risto ja Kristiina Ihamuotilalle siitä, että saimme jälleen kerran vierailta Histalla ja kuulla tarinoita Histalta.

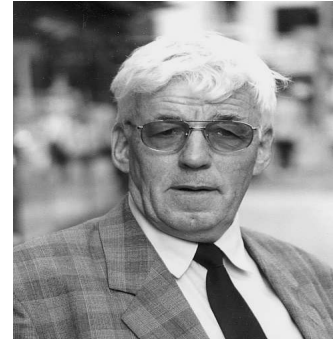
Toivon, että myös Lietoon saapuu vähintään yhtä suuri joukko Syyrin sukuseuran jäseniä juhlimaan seuramme 25-vuotistaivalta.

Nähdään kesällä.

Jukka Kahila, sukuseuran puheenjohtaja

SIHTEERIN PALLILTA

Sukuseura viettää tänä vuonna toimintansa 25:ttä toimintavuottaan. Olemme siis eräänlaisella näköalapaikalla, jossa voimme tarkastella niin mennyttä kuin tulevaakin. Kun sukuseuran neljännesvuosisataista taivalta ajatuksissaan yrittää muistella, voi ensi alkuun ihmetellä: ”Mihin se aika on mennyt”. Vaikka joskus tuntuu, että mitään erikoista ei ole tapahtunut, että kaikki on sitä vanhaa ja samaa. Jos kuljetun polun mutkia kuitenkin malttaa tutkia tarkemmin, niin kummasti silmiin tuikahtaa kirkkaita valoja, jotka ovat olleet eräänlaisia kohokohtia kuluneina vuosikymmeninä. Ne ovat antaneet sukuseuran jäsenille oivallisia hetkiä suvun kanssa kiireettömään yhdessäoloon.

Samalla se on ollut mitä mainioin tilaisuus tutustua uusiin sukulaisiin ja päästä halutessaan jututtamaan myöskin eri sukupolvien ja eri sukuhaarojen jäseniä, mikä saattaa olla joskus tapahtuman kohokohta, varsinkin jos osuu jonkun ”tietoniekan” juttusille. Silloin käy helposti, että aika loppuu kesken, ja jää monta kysymystä kysymättä.

Katsoessamme eteenpäin on edessämme koskematon hanki, johon tämän päivän syyriläiset jättävät oman latunsa. Kuinka mutkikas siitä tulee, riippuu ladun hiihtäjistä. Perässähiihtäjät voivat esittää omat mielipiteensä ladusta. Oliko se liian tasainen vai löytyikö siitä tarpeesi mielekkäitä mäkiä ja mutkia, jotka tulevaisuudessakin vilkkuvat ja kutsuvat tutustumaan lähemmin näihin mutkiin ja mäkiin. Ja samalla tutustumaan omaan sukuun ja eritoten omaan sukuhaaraan ja sen tapahtumiin. Toivon mukaan mekin saamme aikaan vähintään yhtä mutkaisen ja mäkiäsen ladun, kuin suvun tähän saakka hiihdetty latu on ollut.

Tänä vuonna juhlimme oman yhdistyksemme vuosikokouksen yhteydessä ja toki me kaikki varaamme ”allakasta” päivän 9.8.2009 Syyrin sukuseuran kokousta ja juhlaan osallistumista varten. Kokous- ja juhlapaikkana Liedon kunnantalo.

Tietenkin huomioimme myös lehden mukana tulevan jäsenmaksukehotuksen ja hoidamme asian pankkiin. Sehän on jokaisen jäsenen velvollisuus, se antaa myös jäsenelle oikeuden osallistua seuran toimintaan ja vaikuttaa sen päätöksiin. Tapaamisiin Liedossa.

Matti Äävilä sihteeri

SYRILÄISTEN KESÄRETKI ESPOOSEEN

Teksti: Matti Äärilä

Oltiin pitämässä Fredrica ja Matti Syyrin sukuseuran sääntömääräistä vuosikokousta Suomenlinnassa kesällä 2007. Esille tuli seuraavan vuoden 2008 kesäretkikohde. Matti Ihamuotila esitti, että retki tehtäisiin Espooseen, jossa tullaan esittämään professori Heikki Ylikankaan tositapahtumiin vuonna 1843 Histan kartanossa vietettyihin kaksoishäihin kirjoittama ja Espoon kaupunginteatterin esittämä ”Histan häät”, jota esitetään Nuuksion Honkamajalla.

Näytelmä sai suuren suosion ja lippujen saanti oli oma ongelmansa. Onneksi näytäntöjä lisättiin, ja Matti Ihamuotila onnistui saamaan 24.8.2008 esitykseen lippuja, joita suvun jäsenet saivat varata itselleen määrättyyn päivään mennessä, minkä jälkeen ne menisivät yleiseen myyntiin.

Suvun jäseniä oli 70 kokoontunut Histalle, missä Risto ja Kristiina Ihamuotila toivottivat sukulaiset tervetulleiksi. Vieraat kokoontuivat Histan saliin, jossa talon isäntä kertoi elävästi kartanon historiasta ja sai kuulijatkin tempaistua mukaansa kartanon vaiheisiin vuosisatojen aikana. Erittäin kiinnostavaa kuultavaa oli Histan siirtyminen Ihamuotilan suvulle ja kehitys Ihamuotiloiden isännöydessä. Riston kertomana asia tuntui niin mielenkiintoiselta, että se

päätettiin julkaista Syyrin Sanomissa (tämän lehden sivulla 10), jotta saadaan kappale yhden sukuhaaran historiaa laajemmaltikin suvun tietoon.

Tämä jo perinteeksi muodostunut Syyrin sukuseuran kesäretki osoittautui tälläkin kertaa onnistuneeksi tapahtumaksi saada suvun jäseniä eri haaroista kokoontumaan yhteen, ja varsinkin suvun nuortaväkeä tutustumaan toisiinsa, ja samalla tietenkkin kuullaan kaikki viimeisimmät suvun piirissä tapahtuneet tärkeät asiat.

Niin nytkin Histan kartanon liepeillä selvitettiin, mihin suvun haaraan on syntynyt uusia suvun jäseniä, ja onko Amarin nuolet osunut kohteisiinsa, jolloin häitä olisi kukaties tulossa?

Sai selvästi huomata, että tällaiset, eri asioiden tiimoilla järjestetyt suvun tapaamiset ovat saaneet pysyvän sijansa sukuseuran toimintakierrossa.

MUKANA HISTAN HÄISSÄ

Teksti: Kirsti Kuivajärvi

Syyrin sukuseura oli valinnut vuosittaisen tapaamisen erinomaiseen yhteyteen. Histan kartanovierailun jälkeen oli mahdollisuus osallistua Espoon Kaupunginteatterin ja Musiikkiteatteri Tapiolan yhteisesitykseen ”Histan häät” Nuuksion nuorisoseuraintalolla, Honkamajalla. Peräti 65 sukuseuran jäsentä osallistui tähän omaperäiseen osallistavaan teatteriesitykseen.

Histan häät -produktio oli osa Espoo 550 vuotta -juhlien tuotantoa. Näytelmä oli tilattu professori Heikki Ylikankaalta, joka on taitava historiallisten näytelmien kirjoittaja. Ohjaus oli Jussi Helmisen.

Näytelmä kertoo vuodesta 1843. Valtiovalta oli pelästynyt herättäjiliikkeen voimakasta nousua ja kieltänyt uskonnollisten seurojen pitämisen yksityisissä tiloissa. Histan kartanossa vietetyt kaksoishäät oli oiva tilaisuus kiertää valtiovallan kieltoa. Häiden yhteydessä pidettiin seurat, joihin saapui herätysliikkeen keskeisiä johtajia, mm. papit Nils Gustav Malmberg, Fredrik Gabriel Hedberg ja Ruotsista herätysjohtaja Karl Olof Rosenius. Voimakkain sanailija oli maallikkosaarnaaja Paavo Ruotsalainen, jota esitti taitavasti Taisto Reimaluoto.

Väittelyä käytiin muun muassa armon käsitteestä. Näkemuserot tulivat väkevästi esille. Ruotsalainen Rosenius arvosteli suomalaisia pappiskollegoitaan, jotka olivat viehättyneet suorasukaisesti käyttäytyneen talonpojan Paavo Ruotsalaisen opeista. Jännitettä häihin toi paitsi kilpailu herätysopin auktoriteetin asemasta myös kartanon muonamiehen kritiikki työvään köyhyydestä ja hevosrosvon isku häihin.

Näytelmän lauluesitykset, jotka koostuivat Siionin virsistä, olivat erityisen korkeatasoisia. Musiikkiteatteri Tapiolan kamarikuoro koostui nuorista laulajista, jotka ovat saaneet monipuolisen musiikki- ja ilmaisukasvatuksen, jonka tuloksia oli ilo kuunnella.

Myös näyttelijäsuoritukset olivat laadukkaita. Hyvinä tulkitsijoina mainittakoon Histan kartanon silloista omistajaa Carl Gustaf von Esseniä tulkinnut Teemu Aromaa ja Taisto Reimaluodon esittämä Paavo Ruotsalainen. Myös Esa Pakarisen (jr.) rooli ruotsalaisena Roseniuksena oli osuva.

Hääväkeä (kuva Matti Äärilä)

Näytelmässä oli omaperäistä tilan käyttö. Näytelmä valtasi koko Honkamajan salin ja katselija saattoi todella kuvitella osallistuvansa Histan häihin. Häiden puheet olivat meille häävieraille osoitettuja. Vieraina saimme myös maittavan 1800-luvun hääaterian: lohikeittoa, ruisleipää ja kakkukahvit.

Honkamaja sopi erinomaisesti näytelmän esityspaikaksi. Suvun jäsenet saattoivat katsella jykeviä nuorisotalon hirsii, jotka liittyivät suvun historiaan siten, että hirret nuorisotaloon oli lahjoittanut Histan kartanon emäntä Hilda Ihamuotila 1930-luvulla. Häistä välittyi sukuseuran jäsenille hyvä tunnelma.

ESPOON HISTA JA HISTAN HÄÄT 1800-LUVULLA

Teksti ja kuva: Risto Ihamuotila

Histan kartano on Artturi Ihamuotilan sukuhaaran omistuksessa. Syyrin sukuseura on pitänyt vuosikokouksensa Histalla vuosina 1991 ja 1999. Lisäksi sukuseuran jäseniä oli viime kesänä lyhyellä käynnillä Histalla ennen lähtöään seuraamaan professori Heikki Ylikankaan kirjoittamaa näytelmää ”Histan häät”, joka kertoi kartanossa vuonna 1843 pidetyistä merkittävistä herännäishäistä. Näytelmä esitettiin Nuuksion Honkamajalla, jonka tontin ja sille pystytetyn rakennuksen puutavaran isoäitini Hilda Ihamuotila oli aikanaan lahjoittanut Nuuksion nuorisoseuralle. Hista kuuluu Nuuksion kylään, joka sijaitsee Espoon kaupungin luoteisosassa.

Varhaisimmat tiedot Histalta ovat vuodelta 1540, jolloin Ruotsin kuningas Kustaa Vaasa määräsi pidettäväksi maakirjat koko Ruotsin silloisessa valtakunnassa. Hista ja siihen sittemmin liitetyt tilat Kihi, Lassila ja Nikula löytyvät vanhoista maakirjoista, samoin kuin omistaja Jaakko Laurinpoika, joka perimätiedon mukaan on käyttänyt nimessään loppukaneettia Hista. Oltuaan alun perin talonpoikaisessa omistuksessa Hista siirtyi vuonna 1641 rälssiksi kuuluisan kuninkaan Kustaa II Aadolfin sotapäällikölle Gustaf Hornille. Kun tämä omisti Histan eteläpuolella sijaitsevan mahtavan Espoonkartanon, tuli Histasta tämän kartanon lampuotitila. Lampuodilla tarkoitettiin henkilöä, jolle koko tila oli annettu vuokralle erotuksena torpparista, joka vuokrasi yleensä vain pientä osaa tilasta.

1800-luvulla Histan omistuksessa ja kehityksessä alkoi tapahtua merkittäviä muutoksia. Hista muuttui jälleen itsenäiseksi tilaksi, kun ruustinna Hildén osti sen Espoonkartanosta vuonna 1833. Tila säilyi edelleen ”papillisessa” omistuksessa, kun Gustaf von Essen, sittemmin Keisarillisen Aleksanterin Yliopiston kirkkohistorian professori hankki sen haltuunsa vuonna 1842. Omistus vaihtui sen jälkeen tiheään. Neljä vuotta myöhemmin omistajaksi tuli agronomi Oskar Aschan ja hänen kuoltuaan seuraavana vuonna hänen poikansa Theodor Aschan. Tämä puolestaan myi tilan Oskar Eveniukselle vuonna 1877, jolta se siirtyi venäläiselle kauppiaille ja maakeinottelijalle Jakob Vavulinille vuonna 1885. Häneltä Artturi Ihamuotila sisaruksineen osti Histan vuonna 1904.

Äskettäin löytämäni vanhan kartan mukaan Histan päärakennus olisi pystytetty nykyiselle paikalleen vasta 1800-luvulla. Pääosa Histan nykyisistä pelloista raivattiin myös vasta silloin. Kun se tehtiin vanhalta talonpaikalta, ns. Histanmäeltä, noin kilometri länteen, annettiin koko talolle uusi nimi Nygård (eli Uusikartano). Tällä nimellä Hista kulki 1800-luvulla omistajien oltua ruotsinkielisiä.

Heinäkuun ensimmäisenä sunnuntaina vuonna 1843 tässä Nygårdin kartanossa vietettiin herännäishäät. Ne olivat Helsingin nykyisen piispan Eero Huovisen mukaan merkittävä kirkkohistoriallinen tapahtuma Suomessa. Silloinen nuori omistaja, yllä mainittu Gustaf von Essen, joka tuolloin hoiti Espoon papiston viransijaisuuksia, järjesti häät kahdelle sukulaistytölleen. Vanhan tavan mukaan paikalle oli kutsuttu kaikki ns. pietistipapit. Siellä kohtasivat Lauri Stenbäck, Niiles Kustaa Malmberg, C.F. Hedberg, ruotsinmaalainen C.O.Rosenius ja tunnettu maallikkosaarnaaja Paavo Ruotsalainen. Kansanomaisen ”Ukko-Paavon” ja hienosti pukeutuneen Roseniuksen välille syntyi pian kiivas väittely uskon syntymisestä ja uskon varmuudesta. Tulkkina toimi Malmberg, vanhin papeista.

Rosenius kertoi olevansa varma pelastumisestaan. Hänestä tarvitsi vain uskoa Kristuksen yleiseen maailmansovitukseen. Kun Rosenius täten oli varma taivaaseen pääsemisestään, kysyi Paavo Ruotsalainen häneltä: ”Mutta onkos sulla sinne passi?” Rosenius vastasi, että hänen uskonsa perustuu kirjoitettuun evankeliumin sanaan. Tähän ”Ukko-Paavo” puolestaan oli ärähtänyt, että ei kelpaa, samalla tavoin kaikki tekopyhät ämmätkin ovat Savossa valmiit vastaamaan. Ei kelpaa yksinään sanan päälle krossata, tekoja pitää myös olla.

Ilta jatkui myös muiden suomalaisten hiillostaessa Roseniusta. Poikkeuksena oli kuitenkin C.F. Hedberg, joka tunnisti Roseniuksen mielipiteessä toiveitaan ja epäilyjään. Hedberg mielti: ”Miksi itkeä syntejään, miksei voi luottaa kirjoitettuun sanaan ja ottaa Kristus vastaan viivyttelämättä, ilman tekoja ja valmistuksia, ilolla mielin?”. Hän kuitenkin vaikenoi ajatuksistaan. Kolmisen viikkoa häiden jälkeen Hedberg astui virkaansa Pöytyän kirkkoherrana. Virkaanastujaisissaan hän kaivoi taskustaan toukokuussa sepittämänsä laulun, joka vahvasti liittyi Roseniuksen käsityksiin.

Kuultuaan Hedbergin mielipiteistä ”Ukko-Paavo” suuttui ja lähetti tälle vihaisen kirjeen. Siinä todettiin mm. ”Te olitte Esboon häissä kuin heikko lammas uskoen, että Christus tekee vanhurskaaksi ilman töitä. Minua narrasit suurella kavaluudellasi, filosofian

viisaudella...mutta nyt minä näen, että olit semmoinen Juudas Iskariot Esboon kalliolla. Minä tunnen Raamatun yhtä hyvin kuin sinäkin. Miksi rupesit filosofialla Pyhää Raamattua pilaamaan, niin kuin ei meillä talonpojilla olisikaan Jumalan sanaa valossa. Tässä näen minä nyt uskottomuutesi ja hengellisen ylpeytesi.” Kovaa tekstiä, joka johti Hedbergin ja Paavo Ruotsalaisen pysyvään välirikoon.

Nygårdin häät pysyivät pitkään kirkkohistorian tutkijoille suurena mysteerinä. Kysymys ei ollut häiden tapahtumista, vaan paikasta. Nygårdin kartanoa kun ei 1900-luvulla enää löytynyt mistään. Helsingin piispa Aimo T. Nikolainen, isäni luokkatoveri Helsingin Norssista, kysyi eräässä tilaisuudessa, luultavasti 1970-luvun alkupuolella, äidiltäni missä sellainen paikka mahtoi oikein olla. Äitini vastaus lopulta selvitti mysteerin. Vuonna 1977, kun Paavo Ruotsalaisen syntymästä oli kulunut 200 vuotta, järjestettiin Histalla herännäisseurat, joissa Nikolainen puhui. Eräs Histan 1800-luvun tapahtumista oli saatettu historian tietoisuuteen.

Histan päärakennus keväällä 2002

MAILA TALVION KIRJE¹

Espoo, Hista 15. VIII. 1905

Hyvä herra Nikander!

Saanko minä nyt vaivata
Teitä seuraavalla asialla –
aioin kirjoittaa rva Simolalle
tai jollekin muulle koittolai-
selle ystävälleni mutta en tiedä

Espoo, Hista 15.8.1905

Hyvä herra Nikander!

Saanko minä nyt vaivata Teitä seuraavalla asialla – aioin kirjoittaa rva Simolalle tai jollekin muulle koittolaiselle² ystävälleni, mutta en tiedä ovatko he Helsingissä. Arvaan että Teidän suuri liikkeenne pitää Teitä siellä – ja nyt minä vielä Teitä vaivaan! – Asia on tämä.

Meidän nykyiset isäntäväkemme ja ystävämme veljekset Ihamuotila, jotka omistavat Histan Kartanon Espoossa, tarvitsisivat syyskuun 1. p:stä kaksi reipasta naista maidonjakajiksi Helsingissä. Luulisin sen työn aika terveelliseksi ja tuottavaksi – nykyinen maidonjakaja ansaitsee 20 à 30 mk. kuussa ja hän panee siihen aikaa ½8 – noin ½11 aamulla. Kl. 12 saapuu erään toisen kartanon maito kaupunkiin ja sitte hän jakaa sen ja ansaitsee siitä saman verran. Iltapäivä hänellä on vapaa. Eikö Koiton jäsenissä olisi työtä tarvitsevia? Kaksi sellaista naista (miksei miestäkin tai nuorta poikaa!) kuten sanottu tarvittaisiin. Niiden pitäisi olla luotettavia, siistiä ihmisiä. Jos he ovat reippaita ja ehtivät jakaa enemmän, on ansiokin tietysti suurempi. Maitokannut suljetaan täällä paikalla, joten vaan on kysymys kannujen jakamisesta määrättyihin tinkipaikkoihin. Tietysti pitää olla jonkun verran ennakkoluulottomuutta, sillä mahdollisesti kehittymättömän mielestä on ”hienompaa” istua

- 13 -- 13 -----

¹ Kirje julkaistaan Talvion teosten oikeuksien haltijan Helsingin yliopiston Satakuntalaisen Osakunnan luvalla. Kirjeen kopion on antanut toimitukselle Matti Ihamuotila, joka on saanut kopion tutun tutultaan noin 15 vuotta sitten. Matti kertoi, että suvussa ei ole tietoa, kuka herra Nikander, kirjeen saaja, oli.

² Raittiusyhdistys Koitto on vuonna 1883 perustettu helsinkiläinen raittiusyhdistys. Yhdistys perustettiin Axel August Granfelt johdolla Kohtuuden ystävien ensimmäiseksi alaosastoksi. Alkuvuosina raittiusyhdistyksen aatteena oli uskonto ja suomalaismielinen isänmaallisuus. Jäsenmäärän kasvaessa yhdistyksestä tuli kuitenkin osa suomalaista työväenliikettä. (Wikipedia)

sisällä vaikka miten raskaassa ja epäterveellisessä työssä. Luulisin Koiton valistuneissa jäsenissä olevan ennakkoluulottomuutta.

Kuulin hra Reimanin joskus kertoneen että se hauska nuori tyttö joka on sieluna ”Vuokkosissa” – hänen etunimensä on Marta, sukunimeä en muista – ansaitsee päivässä 1,25 tai 1,50. Silloin tulee ajatelleeksi että ansaitsisikohan hän tässä työssä enemmän. Tai saatteko Te häntä? Kysykääppä mitä hän sanoisi!

Jos voitte, niin antakaa nyt minulle neuvoja. Auttaisin niin mielelläni näitä Histan omistajia. He ovat vasta ostaneet talon täältä ruotsalaiselta seudulta, ja täällä on kovin paljon vastuksia. En ole koskaan nähnyt niin pimeää paikkakuntaa. Suomalainen työväki elää kuin pakanamaassa, ei ole kirkkoa, ei koulua, eivät osaa kirjoittaa. Juodaan kauheasti. Olemme juuri panneet pystyyn raittiusseuran ja minä koetan nyt valmistaa jäseniä vastaiseen toimintaan. Te voitte käsittää kuinka vaikeaa se on, kun eivät osaa lukea eivätkä ikinä ole mitään esitelmää tai puhetta kuulleet. Koulu, suomal. kansakoulu pitäisi syksystä saada käyntiin. Neiti Olga Anderssonista on luvattu meille opettaja. Onkohan hän neiti Maikki A:n sisar? Sehän olisi kovin hauskaa. Tiedättekö missä hän on? Häntä pitäisi meidän välttämättä saada tavata ensi tilassa. Jos voisitte nti Maikki A:lta kysyä!

Entä tietäisittekö Koittolaisissa paria kirvesmiestä, jotka ensi tilassa tulisivat tänne panemaan väliaikaista koulurakennusta kuntoon? Emme uskaltaisi kovin kalliita ottaa, sillä varoja ei ole tiedossa kuin opettajattaren palkkaus – mutta minä koetan Helsingissä hankkia. Ihamuotilat luovuttavat koululle kokonaisen torpan, huoneet vaan ovat korjattavat. Ja täältä ei tahdo saada työväkeä.

En todella koskaan ole nähnyt näin raakaa seutua kuin tämä 9 kilom. Espoon asemalta. Tänne on todella ulottunut kaikki paha kaupungista, mutta ei mitään hyvää. Viime sunnuntaina oli meillä iltama, koulutorppamme huone väkeä täynnä ja toinen verta pilkkaajia ulkopuolella, oli niin paljon lapsia että teki mieli niillekin jotakin sanoa. En ole koskaan lapsille puhunut, mutta puhuin nyt aivan valmistamatta. Kuinka monta siellä oli juopon isän lasta jotka rupesivat katkerasti itkemään. Edellisenä iltana oli likikylässä tapahtunut kauhea tappelu ja perheen äiti tullut mielipuoleksi pelästyksestä. Tämä on todella sanomattoman pimeää seutua.

Mutta hyvä herra Nikander, antakaa nyt neuvoja jos voitte, niistä kysymyksistä, joita olen Teille esittänyt. Ja suokaa anteeksi että Teitä vaivaan.

Sydämelliset terveiset rouvalle ja itsellenne.

Ystävyydellä

Maila Mikkola

TERVEHDYS ATLANTIN TAKAA

Teksti: Kirsti Kuivajärvi

Sukuseuran sähköiseen vieraskirjaan (www.syyrinsukuseura.com/vieraskirja/) oli elokuussa 2008 ilmestynyt kiinnostava tervehdys Jaana-Marja Muuriselta USA:sta. Jaana-Marja kirjoitti kuuluvansa Otto Pakulan sukuhaaraan. Hän kertoi tutkineensa netin kautta kirkonkirjoista (HisKI tiedosto) Fredrica Matintyttären esivanhempia. Yhteyksiä on kuuleman löytynyt Liedon Puntamäkeen ja Hyssälään. Jaana-Marja kertoo vieraskirjassa, että myös tilojen alkuvaiheiden tutkinta on ollut hauskaa lukuun ottamatta silmien räsitystä, kun on joutunut lukemaan ruotsinkielisiä ”harakanvarpaita”.

Syyrin Sanomien toimitus oli yhteydessä Jaana-Marjaan, joka on Fredrikan pojanpojan tyttärentytär, ja sai kuulla, että hän on asunut ulkomailla jo 30 vuotta. Jaana-Marja asuu miehensä kanssa Bostonissa. Hän on toiminut opettajana yliopistoissa ja tällä hetkellä toimii freelance-toimittajana kirjoittaen artikkeleita lehtiin muun muassa politiikasta.

Jaana-Marja lähetti yhteydenpidon jälkeen Syyrin Sanomien toimitukseen sukututkimuksistaan seuraavan tekstin, jonka kirjoittamiseen on osallistunut Jaana-Marjan äiti Paula Muurinen:

FREDRIKA JAAKONTYTÄR SYYRIN SUKUJUURISTA

Teksti: Jaana-Marja Muurinen ja Paula Muurinen

Syyrin sukuseuran kantaäiti Fredrika Jaakontytär (1820–1894) peri Kurkelan Syyrin ja avioitui Pokkolan Pakulan Matti Matinpojan (1820–1905) kanssa. Näin Matti Matinpoika Pakulasta tuli Syyrin isäntä, Matti Syyri. Hänen elämästään tiedetään melko vähän, mutta kuitenkin: valokuva lukemattomine kopioineen, nimi kunnallisten asioiden arkistoissa, jälkikäteen tallennettua muistitietoa ja tutkittua tietoa hänen esivanhemmistaan. Fredrika Jaakontyttärestä, Syyrin emännästä, tiedetään tuskin mitään muuta kuin että hän oli erittäin taitava ja tuottelias käsityöihminen, jonka valmistamia ja reikä- ja revinnäisompeluilla koristamia liinavaatteita on säilynyt ja jäänyt perinnöksi suvun eri haaroille.

Kirkonkirjat, rippikirjat ja asutusluettelot olivat keskeisiä lähteitä selvitettäessä Fredrika Jaakontyttären sukujuuria. Näiden mukaan Fredrikan äidinpuoleisen suvun kantatilana voidaan pitää Liedon pitäjän Puntamäen ratsutilaa ja isänpuoleisen suvun vastaavasti Liedon pitäjän Hyssälän ratsutilaa. Sukuselostuksessa seurataan äidinpuoleista linjaa:

Fredrikan äiti oli Fredrika Matintytär (1799–1850). Hän tuli Puntamäen ratsutilalta Syyrille Jaakko Simonpojan (1794–) vaimoksi.

Fredrikan äidin äiti oli Anna Juhontytär (1778–), joka peri Puntamäen talon isältään. Hänen miehensä Matti Juhonpoika (1777–) tuli kotivävyksi Hyssälän ratsutilalta. Annan kaksoissisar Liisa Juhontytär meni vuorostaan miniäksi Hyssälään. Matti Juhonpojan vanhemmat olivat Juho Heikinpoika (1746–1792) ja Liisa Erkintytär (1751–1833). Juho peri Hyssälän. Liisa oli kotoisin Hellsbergin talosta Paimion pitäjästä. Juho Heikinpojan vanhemmat olivat Heikki Paavalinpoika (1715–1771), joka peri Hyssälän, ja Brita Heikintytär (1723–1805), joka oli syntyisin Liedon pitäjän Katkon talosta. Liedon Historian mukaan se oli kestikievari kirkon naapuruudessa. Kirkonkirjojen mukaan se näyttää myös olleen eri ammatteja harjoittavien käsityöläisten kotipaikka. Heikki Paavalinpojan vanhemmat olivat Paavali Yrjönpoika (–1719) ja Katariina Mikontytär (1680–1751?), joka oli lähtöisin Loukinaan kylästä. Heikki Paavalinpoika mainitaan Liedon Historiassa Maskun komppanian rustholli No 105 isäntänä.

Fredrikan äidin äidin äiti oli Leena Laurintytär (1746–1807) Auran kunnan Järykselän ratsutilalta. Hänen miehensä oli Juho Matinpoika (1737–1804) Puntamäen tilalta. Juholla ja Leenalla oli ainakin 11 lasta, joukossa kahdet kaksoset.

Fredrikan äidin äidin äidin äiti oli Maria Juhontytär, joka asui miehensä Lauri Yrjönpojan kanssa Auran pitäjän Järykselän ratsutilalla. Lähteissä ei ole heistä muuta tietoa.

Pelkät sukuluettelot eivät kovinkaan paljon kerro itse suvun jäsenistä. Jotain kuitenkin voidaan päätellä niidenkin perusteella: herättää huomiota se, että aika usein tytär peri talon ja aviomiehestä tuli kotivävy sekä se, että useimmat suvun tiloista olivat ratsutiloja ja samalla keskimääräistä vauraampia.

ONNITTELUT

**Eva Ihamuotila täytti 95 vuotta 3.2.2009.
Syyrin Sanomat onnittelee lämpimästi Evaa!**

Eva Ihamuotilalta itseltään on tullut seuraava viesti toimitukseen:

”Matilda Ihamuotilan Muistosäätiön valtuuskunnalle ja hallitukselle lämpimät kiitokset
huomaavaisuudesta 95-vuotispäiväni johdosta.”

*Kuvan on ottanut Olli Ihamuotila kännykkäkamerallaan Evan luona hieman ennen Evan
95-vuotissyntymäpäiviä joulukuussa 2008.*

ANJA JAAKKOLA (87 v.) MUISTELEE HELMIKUUSSA 2009

Teksti: Ulla Vesander

Anjan äidin Hilma Jaakkola (os. Syyri) syntyi 1888 ja kasvoi Syyrin tilalla. Hilma oli vanhin yhdeksästä lapsesta. Muut olivat: Aleksandra eli Sandru, Ruuto, Pauli, kaksoiset Yrjö ja Lauri, Aukusti, joka oli Isomamman lemmikki, Martta sekä Alli. Ainoastaan Hilma ja Aukusti saivat sitten myöhemmin jälkeläisiä. Vanhemmat Matti August Matinpoika Syyri ja Matilda vaimo olivat avioituneet 1887.

Hilma avioitui maanviljelijä Heikki Jaakkolan kanssa lähelle Liedon Vääntelän kylään Vanha-Jaakkolaan. Siellä Anja syntyi v. 1921 kolmantena lapsena perheeseen. Varhaisin muisto Anjalla on siitä, kuinka Isomamma eli hänen mummonsa istui tuvan keinutuolissa huivi päässä. Alle kouluikäisenä Anjan oli tapana Tapaninpäivän mummolassa vierailun yhteydessä jäädä Syyrille lomailemaan. Hän oli äitinsä sisaren Sandrun kummityttö. Anja sai nukkua Sandrun kanssa samassa "sivustavedettävässä". Siellä Anja viipyi uuteen vuoteen, jolloin puolestaan syyriläiset menivät reellä Vanha-Jaakkolaan vastavierailulle. Joulun aikaan uuteen vuoteen asti Syyrillä kävi joulupukkeja. He olivat aikuisia kyläläisiä pukeutuneina erilaisiksi, kiertelivät ja katselivat, ja heille annettiin makeisia. Anja muisteli, että silloin olisi aina ollut lunta joulun aikaan.

Syyrillä tuvassa kerrossängyssä nukkuivat Ruuto ja Lauri, sänky oli heidän ainoa reviiirinsä, ei ollut omaa huonetta.

Yrjöllä oli oma huone, jonne mentiin eteisestä. Hänen huoneensa oli salin ja tuvan välissä, mutta siitä ei läpi kuljettu, ovet olivat lukossa. Saliin tai tupaan mentiin eteisen kautta. Yrjö oli ottanut isännän paikan.

Paulin tilanteesta Anjalla ei ollut muistoja, ehkä Pauli oli siihen aikaan armeijassa tms.

Tytöt, eli Sandru, Martta ja Alli nukkuivat tuvan perällä olevassa kahdessa kamarissa.

Anjan isä Heikki Jaakkola kuoli 1928 ja Pauli siirtyi auttamaan sisartaan Vanha-Jaakkolaan pehtoriksi. Anja oli silloin noin kuusivuotias.

Yrjö Syyri hankki itselleen kuorma-auton 20-luvun loppupuolella. Sillä hän kuljetti kyläläisten maitoja Turkuun. Samalla autolla mentiin kesällä Turkuun Betelin juhlille. Beteliläisiä olivat Hilma, Sandru ja Alli. Lapset mielellään kulkivat mukana, silloin sai syödä eväitä autossa ym. mukavaa. Olavi Kares, pastori liittyi jotenkin beteliläisiin, ja Turun Kristillinen kansanopistoon. Sen oppilaita sitten myöhemmin olivat Anjan vanhemmat sisarukset Aune ja Ilmari.

Yrjö oli ainoa puhelias Syyrin jälkeläisistä. Liedossa on ollut sellainen sanonta, että puhuu kuin Syyrin Yrjö.

Lauri, kaksosista toinen taas oli hiljaisista hiljaisin ja syrjään vetäytyvä. Suuressa joukossa hän ei sanonut sanaakaan, mutta kahden kesken kyllä jutteli ihan mukavasti. Anja muistaa viimeisen muistikuvan Laurista 60-luvulta, ajaessaan pyörällä katsomaan äitiään Hilmaa Teijulaan vanhainkodin vuodeosastolle. Matkallaan hän oli nähnyt Laurin ojaa kaivamassa tien poskessa. Oli kertonut Laurille menevänsä Hilmaa katsomaan Teijulaan. Lauri oli seuraavana päivänä mennyt kaikkien ihmetykseksi katsomaan Hilmaa. Lauri, joka ei koskaan käynyt missään, oli oma-aloitteisesti mennyt sisartaan katsomaan. Syyrillä oli tapana että Lauri kömpi sängystä ruokapöytään vasta kun muut olivat syöneet.

Paulin nuoruus meni muita autellessa. Hänestä oli suuri apu Vanha-Jaakkolassa etumiehenä ja pehtorina. Vasta viisikymppisenä hän löysi rakkaan Einensä kuljettaessaan säännöllisesti hevosella maitoa Turkuun. Heidät vihittiin vuonna 1951. Heillä oli oma pieni maatila Tampereen tien varressa Maariassa lähellä kirkkoa. Ehtivät olla vielä aviossa 45 v. lapsettomina kylläkin. Pauli siis eli 95 vuotiaaksi.

Ruuto muutti Turkuun aikanaan n. 50–60-vuotiaana. Anja muistaa hänen työskennelleen vahtimestarina. Hänellä oli naisystävä, jonka kanssa asui. Ruutolla oli myös oma "Mosse"-auto. Hän kävi myöhemmin usein kylässä Syyrillä. Lähtiessään aikanaan Syyriltä hän oli myynyt maaosuuksiaan naapurille, mistä Yrjö ei pitänyt, ja asia hiersi veljesten myöhempiä välejä.

Sandrukin myi sitten maitaan naapurille, siitäkään Yrjö ei pitänyt. Sandru osti Liedosta oman pienen talon, jossa hän sitten eleli itsekseen kuolemaansa saakka.

Yrjö löysi rinnalleen Senjan, heillä oli lapseton avioliitto. He asuivat Syyrin lisäksi osittain Turussa. Yrjö oli loppuun saakka Syyrin "isäntä".

Aukusti perusti perheen Innan kanssa ja sai yhden tyttären, Lean.

Lauri oli viimeinen Syyrin sisaruksista, joka asui Syyrillä, vielä sen siirtyessä Pakulan hallintaan. Hän asui siellä kuolemaansa saakka. Lauri ei sairastellut paljon eläessään. Mutta sitten kun aika oli, yksi Pakulan nuorista pojista löysi hänet pellolta kuolleen lapio vieressään. Oli ollut luomassa ojaa.

Sitten Anja muisteli kesää. Mistähän lienee tullut tapa, että Syyrillä keittiö muutettiin tuvasta pakartupaan talon toisessa päädyssä. Siellä oli hämärämpää ja siten viileämpää. Kesällä kaikki keittiötoimet suoritettiin siellä. Vanha-Jaakkolassa otettiin myös sama tapa käyttöön, eli keittiö siirrettiin navettakeittiön vieressä olevaan pieneen tupaan. Varsinainen tupa hohti puhtauttaan ja viileyttään, pestyine uusine mattoineen ym.

Syyrillä pakartuvan vieressä oli iso huone, "pränni". Siellä oli ämpärissä jauhoja, johon kaadettiin vettä päälle, se oli ravinnetta lehmille. Sandru kantoi sitä kaksi ämpäriä kerralla pitkän matkan navettapihan poikki lautojen päällä navettaan lehmille. Navetassa oli yli 20 lehmää. Navettapiha oli upottava ja hyllyvä. Siksi kuljettiin navettaan lautojen päällä. Leivinuuni Syyrillä oli pakartuvassa, jossa oli vain yksi ikkuna. Siten se oli vilponen kesällä. Tuvassa ei ollut leivinuunia ollenkaan, vain tavallinen hella.

Yrjö hallitsi Syyrin asioita vähän liikaakin muiden sisarusten kustannuksella. Hänellä oli maitotili, eikä Anja muista, osallistuiko Yrjö ollenkaan talon maataloustöihin.

Ruuto ja Lauri hoitivat maatalousyöt pääosin. Sandru hoiti lehmät. Alli teki sisätyöt, ruoanlaiton ja pyykit. Hän kuoli Syyrillä vielä asuessaan n. 50–60-vuotiaana. Martta kuoli nuorena noin 20-vuotiaana kulkutautiin, eikä Anjalla ole muistikuvaa siitä millainen hän oli.

30-luvulla oli pula-aika. Oli takausongelmia. Yrjö järjesti Syyrin raha-asioita pankin kanssa (hypoteekkilainaa yms.) niin, että tila säilyi. Tarvittiin todella erityisjärjestelyitä, joita sitten maksettiin pitkään takaisin.

Matti Aukust ja Josefina Matilda Syyrin yhdeksästä jälkeläisestä vain kaksi sai jälkeläisiä, yhteensä kuusi lasta. Näistä puolestaan kolme sai jälkeläisiä, myös yhteensä kuusi lasta. Yleistä on ollut myöhemmällä iällä naimisiin meno.

Syyriläiset ovat olleet luonteeltaan hiljaisia, paitsi Yrjö.

Alli ja Sandru eivät käyneet missään, olivat käsityöihmisiä. Kangaspuut louskuivat tiheään talvella.

Myöhemmästä polvesta Hilman poika Ilmari oli kätevä käsistään ja teki puutöitä.

Isomamman kuoltua 1943 Anja ei enää viettänyt lomiaan Syyrillä.

MAURI JAAKKOLA (83 v.) MUISTELEE HELMIKUUSSA 2009

Teksti: Ulla Vesander

Noin kymmenen ikävuoden molemmin puolin Mauri sai kesäisin viettää pari viikkoa Syyrin mummolassa. Mauri muistaa Simon ja Anjan tulleen häntä katsomaan oikaisemalla metsän halki ja osallistuneensa siellä myös heinätöihin.

Talon sedistä Lauri ei koskaan työskennellyt muiden kanssa, vaan teki heinää yksin toisella saralla, kauempana. Hän oli hiljainen, eikä yleensä puhunut kellekään mitään. Hän nukkui mielellään puoleen päivään ylissäängyssään. Yrjö repi hänet sängystä alas töihin.

Ruuto oli sedistä mukavin. Hän osasi olla pienten lasten kanssa. Ruuton selän takana Mauri sai nukkua alissängyssä Syyrillä ollessaan, niin kuin siihen aikaan oli tapana. Ylimääräisiä sänkyjä ei ollut vieraille.

Yrjö oli isäntä eli ”herra” talossa. Mauri ei muista miten Yrjö sen vallan oli ottanut. Yrjö olisi halunnut olla maailman omistaja ja herraskainen. Hän ei ollut lasten mieleen. Yrjön auton Mauri kuitenkin muistaa. Sen kyydissä hänkin sai ajella.

Talon pojista Pauli oli Maurin isän Heikin kuoltua mennyt Vanha Jaakkolaan auttamaan sisartaan Hilmaa (Maurin äitiä) maatilan töissä. Pauli oli luonteeltaan pedanttinen ja puuttui kaikkeen. Esimerkiksi jos joku oli käyttäytynyt sopimattomasti, hän rankaisi jotenkin. Pauli toimi isän korvikkeena.

Ruuto taas vain nauroi, eikä moittinut, vaikka aihetta olisi ollut. Ruuto ei muutenkaan ollut kovin säntillinen eikä pikkutarkka. Hänen kontollaan kuitenkin oli käytännön maanviljelys Syyrillä.

Alli oli pieni, mukava ihminen. Hän oli sairastanut lapsena ”halvaustaudin”, ja oli sen seurauksena kyttyräselkäinen.

Sandru oli ollut nuoruudessaan koppava ja oman arvonsa tunteva, mutta ei enää vanhuudessaan. Luonteeltaan Sandru oli vetäytyvä, eikä seurustellut vieraiden kanssa.

Hilma taas oli ihan erilainen. Työ ja velvollisuus rasittivat perheellistä emäntää, joten hän oli kärtyisä ja myös kova tinkimään. Lapsia nolotti kulkea hänen kanssaan ostoksilla, kun hän aina tinki.

Alli ja Hilma olivat kovia seurustelemaan ja kyläilivät paljon.

Mauri muistaa sedistä Aukustin olleen ihmisystävällisen.

Syyrillä oli eläimiä, ainakin kissoja ja lehmiä. Lapsen näkökannalta Mauri muistaa Syyrillä olleen isoja huoneita peräkkäin. Hän muistaa myös mm. Lua-nimisen huoneen, jossa oli iso kivitakka.

Isomamma istui Syyrin tuvan pesän edessä kohentamassa tulta. Muuta Mauri ei mummostaan muistakaan. Isoisä oli kuollut jo ennen kuin Mauri syntyi.

TUTUSTU SUVUN OPISKELIJAAN

Tässä numerossa alkaa palsta, jossa toimitus haastattelee suvun opiskelijaa ja esittelee hänet. Ensimmäisenä tutustumme Sanni Verkasaloon.

Kuka olet ja ikäsi? Mistä sukuhaarasta?

Olen Sanni Verkasalo, 32 vuotta. Olen Ihamuotiloiden sukuhaarasta.

Missä asut? Mistä olet kotoisin?

Asun Helsingissä, mistä olen myös kotoisin.

Mitä opiskelet? Missä vaiheessa opinnot ovat?

Olen valmistunut 2007 Helsingin yliopistosta psykologian maisteriksi. Tällä hetkellä jatko-opiskelen Pirkanmaan ammattikorkeakoulussa musiikkiterapiaa ensimmäistä vuotta.

Millaista opiskelu on?

Käytännönläheistä: koulutukseen kuuluu työharjoittelua ja ryhmämusiikkiterapiaa. Pääsoittimeni on huilu, lisäksi soitan kitaraa ja opiskelen pianon ja rumpujen soittoa.

Mitä harrastat?

Olen harrastanut tanssia, mutta tällä hetkellä harrastan lähinnä musiikkijuttuja. Soitan parissakin yhtyeessä, muun muassa kaksi pitkäsoittoa julkaisseessa Maria Gasolinassa.

Mitä arvelet tekeväsi 10 vuoden kuluttua?

Toivon saavani tehdä musiikkiterapiakoulutusta vastaavaa työtä. Uskon myös jatkavani bändeissä soittamista.

Mitkä asiat ovat Sinulle tärkeitä? Mitä arvostat?

Läheiset ihmiset, sekä se, että saa tehdä elämässään sitä, mikä on itselleen tärkeätä.

Jos asuisit Muumilaaksossa, kuka olisit?

Löydän jokaisesta hahmosta paljon samaa kuin itsestäni!

Haastattelussa ilmi tulleiden seikkojen lisäksi Sanni kertoo asuneensa vuoden verran (2004–2005) Helsingin Vartiosaarella: ”Vartiosaari oli kyllä mielettömän hieno paikka asua. Metsäisellä saarella, pienessä mökissä meren rannalla puolen tunnin matkan päässä Helsingin keskustasta, mitä sitä enempää ihminen toivoisi. Voimakkaimmin mieleeni on jäänyt ehkä aikaisin aamulla töihin kulkeminen talviaikaan, kun ei vielä ollut lunta eikä jäätä – metsän halki pilkkopimeässä polkua pitkin aamukuudelta veneelle käveleminen, kun metsässä huhuilevat pöllöt... Vartiosaari on ihana paikka, ja sehän on kaikille avoin ulkoilusaari, siellä on viljelypalstoja ja kesällä sinne kulkee vuorovene.”

BRYSELISSÄ VAIHTO-OPISKELIJANA

Teksti ja kuva: Sini Fabre

Olin lukuvuoden 2007–2008 Brysselissä vaihdossa. Toisin kuin monet muut Brysseliin lähtijät, en ollut työharjoittelussa Euroopan unionin instituutioissa, vaan suoritin opintoja *Institut supérieur de traduction et interprétation* eli tuttavallisemmin ISTI-nimisessä paikallisessa kääntäjien korkeakoulussa. ISTI:ssä oli tarjolla graduaiheeni kannalta mielenkiintoisia tekstitykseen liittyviä kursseja. Samalla tulivat tutuiksi uusi kulttuuri ja uusi vieras ranskan kielen murre.

Belgia on länsieurooppalainen kuningaskunta, jonka naapurimaat ovat Ranska, Saksa, Alankomaat ja Luxemburg. Belgia on todella pienikokoinen, sen pohjoiskolkasta eteläkolkkiaan ajaa autolla vajaassa kahdessa tunnissa. Pikkuiseen maahan mahtuu hieman yli 10 miljoonaa ihmistä. Maassa on yhteensä kolme virallista kieltä: saksa, ranska ja hollanti (flaami) joista kaksi viimeistä ovat puhutuimmat. Belgia jaetaan kahteen kieliyhteisöön: pohjoisessa sijaitsevaan flaaminkieliseen Flanderiin ja etelässä sijaitsevaan ranskankieliseen Valloniaan. Maan kielipoliittinen tilanne on mielenkiintoinen. Ranskankielisellä alueella puhutaan ranskaa ja harva ranskankielinen pystyy kommunikoimaan flaamin kielellä. Sen sijaan flaaminkielisellä alueella ei puhuta ranskaa, ja onkin suositeltavaa puhua muuta kuin ranskaa asioidessaan kaupassa. Ellei flaamin kieltä taida, on parempi puhua englantia, sillä ranskaa puhuvaa ei palvella tai hänet saatetaan heittää kaupasta ulos. Toisaalta flaaminkielisellä alueella on myös ranskan kieltä puoltavia myyjiä tai kahvilanpitäjiä, jotka haluavat ylläpitää kielitaitoaan ja puhuvat mielellään maan toista virallista kieltä eli ranskaa. Bryssel sijaitsee flaaminkielisellä alueella kieliyhteisöjen rajan pohjoispuolella, mutta sen asukkaista 90 prosenttia puhuu ranskaa. Vaihtovuoteni aikana maan kieliyhteisöjen suhteet olivat pahoin hiertyneet ja Bryssel haluttiin osaksi Flanderia ja jopa autonomiseksi maakunnaksi. Monien brysseliläisten ikkunoilla roikkui Belgian lippu yhtenäisen Belgian puolesta.

Belgia on tunnettu sateenvarjojen luvattuna maana. Siellä sataa noin 200 päivänä vuodessa. Vaikka sää ei näyttäisi sateiselta, sateenvarjoa kannattaa silti pitää mukana, sillä kasvot hetkessä kasteleva pieni kevyt tihkusade kuuluu belgialaiseen arkeen. Sade ei näytä haittaavan jo siihen tottuneita belgialaisia. Talvi on kylmä; kylmyys sekoittuu kosteuteen ja saa sen tuntumaan luissa ja ytimissä. Sade ja kosteus eivät hetkauta belgialaisia, ja moni heistä taittaa työmatkansa pyörällä. Tunnelma oli kotoisa, kun pääsi pyörällä paikasta toiseen.

Lisäksi se oli oivallinen tapa tutustua Brysseliin; pääkaupunki kävi hyvin tutuksi pieniä idyllisiä kujia ja katuja pitkin pyöräillessä.

Suoritin ISTIssä osana suomalaista tutkintoani maisteritason kursseja tekstityksestä ja lokalisaatiosta eli tietokoneohjelmien kääntämisestä. Sain kattavan käsityksen tekstityksen perusteista ja paljon virikkeitä ja vinkkejä graduntekoon. Sain myös mahdollisuuden tutustua tekstityksen saloihin kolmessa eri työharjoittelupaikassa. Tammikuussa 2008 luokkamme tekstitti Anima-festivaaleilla esitettyjä animaatioita. Kukin tekstittäjä sai heijastaa tekemänsä tekstitykset suorassa lähetyksessä valkokankaalle samalla kun animaatio pyöri valkokankaalla. Muutamaa kuukautta myöhemmin pääsin tutustumaan vajaan kahden kuukauden pituisella työharjoittelujaksolla suomalaisen televisiokanavan Nelosen tekstittäjän arkeen. Kesällä koitti viimeinen työharjoittelu Brysselin teatterifestivaaleilla, jossa osa luokastani pääsi tekstittämään suuren suosion saavuttaneen näytelmän huonokuuloisille ja kuuroille. Vaihtovuodestani mieleen jäivät rikastuttavat ja avartavat kokemukset arjesta sekä hienot ihmiset, jotka tekivät vuodestani ainutlaatuisen ja auttoivat löytämään positiivisia puolia belgialaisesta tiikusateesta. Haluan kiittää Matilda Ihamuotila -säättiötä matkan toteutumisen mahdollistaneen apurahan myöntämisestä.

*Jutun kirjoittaja kuvassa oikealla luokkatoveriensa kera,
taustalla hämmöttää Brysselin maamerkki Atonium*

OPISKELIJANA DAMASKOKSESSA

Teksti: Ilkka Lindstedt

Vietin syyslukukauden 2008 Syyrian pääkaupungissa Damaskoksessa arabian kieltä opiskelemassa. Pääaineeni Helsingin yliopiston Aasian ja Afrikan kielten ja kulttuurien laitoksella on arabian kielen ja islamin tutkimus, joten Damaskoksen opintomatkan liittyi suoraan siihen. Olen opiskeluissani kiinnostunut erityisesti arabialaisen maailman ja kirjallisuuden keskiaikaisesta historiasta. Arabialais-islamilaيسessa maailmassa noin vuodet 700–1250 on varsinaista kulta-aikaa, eikä ole liioiteltua sanoa, että se oli aikakauden johtava sivilisaatio, jolta Eurooppakin on perinyt paljon.

Monille Syyria – tai koko Lähi-itä – saattaa kuulostaa kaukaiselta, pelottavalta, sotien runtelemalta paikalta. Näin ei kuitenkaan etenkään Syyrian kohdalla ole.

Selkein syy, miksi lähdin opiskelemaan arabiaa Damaskokseen, oli se, että Helsingin yliopiston arabian kielen opetus on kovin vähäistä ja teoreettista – kursseja historiasta ja kulttuurista järjestetään puolestaan enemmän. Aktiivista kielitaitoa oppiakseen jokaisen opiskelijan oletetaan lähtevän jonnekin kielikurssille. Entä miksi juuri Damaskos? Tähän lienee helpointa vastata, että olin käynyt Syyriassa reppureissaajana jo kolme vuotta sitten, ja tiesin Damaskoksen olevan mukava ja historiallinen paikka, jossa ihmiset ovat aidosti vieraanvaraisia. Syyria on myös turvallinen ja halpa – kääntöpuoleltaan tosin autoritaarinen ja köyhä. Muitakin vaihtoehtoja olisi toki ollut, esimerkiksi Kairo, toinen iso arabian opetuksen keskus. Pienempi ja rauhallisempi Damaskos vei viimein voiton suunnitelmissäni.

Niinpä matkustin Damaskokseen, missä opiskelin arabiaa kielikurssilla ajalla 1.10.2008 – 15.1.2009 Arabic Teaching Institute for Non-Arabic Speakers -instituutissa. Matkaan tukea sain Matilda Ihamuotilan muistosäätiöltä, mikä mahdollisti opintomatkan.

Alkupäivät ja instituuttiin rekisteröiminen olivat yhtä hullunmyllyä. Rekisteröimisprosessi oli kaottinen: piti rampata lukuisten eri huoneiden välillä itse instituutilla kirjoittamassa tietonsa ties mihin lappuihin, kaahata taksilla mm. vaadittuihin HIV- ja tuberkuloositesteihin, tuoda instituutille lukuisia kopioita passinsivuista... Tunsin todella tulleen huonosti järjestäytyneeseen kehitysmaahan, jonka byrokratia on kuin Neuvostoliitosta. Tunne toistui joka kerta, kun jouduin vierailemaan valtion virastoissa, esimerkiksi viisumia pidentäessäni.

Pian olo kuitenkin rauhoittui. Asunnon löysin helpohkosti hyvältä paikalta aivan Damaskoksen vanhan kaupungin (joka on UNESCO:n maailmanperintölistalla) sydäimestä.

Asunto oli iso, ja jaoin sen erään opiskelukaverini kanssa. Vuokraa maksoimme 200 euroa molemmat kuukaudessa.

Eläminen Syyriassa osoittautui mukavaksi ja rauhalliseksi. Vaikka Syyria, ja etenkin Damaskos, on kallistunut viime vuosina jyrkästi, on maa vielä suomalaiselle hyvin halpa. Syyria on täynnä muinaisnähtävyyksiä – linnoja, palatseja, raunioita, kirkkoja, moskeijoita yms. – ja Damaskoksessa itsessäänkin riittää nähtävää. Syyrialaiset ovat mukavia ja helposti lähestyttäviä. Minkäänlaiseen muukalaisvihaan tai lännenvastaisuuteen en koko aikanani törmännyt. Päinvastoin – paikalliset ovat hyvin kiinnostuneita ulkomaalaisista ja ovat aina valmiita heittäytymään keskusteluun vaikka kadunkulmassa, semminkin kun huomasivat, että puhun jonkin verran arabiaa. Joskus minua kuitenkin häiritsivät kysymykset, joita suomalainen helposti pitää liian uteliaina. Pian sain joka tapauksessa hyviä ystäviä sekä syyrialaista että instituutin oppilaiden joukosta.

Näkymä muinaisen Palmyran kaupungin pääkadusta. Palmyra oli antiikissa merkittävä kauppakaupunki silkkitien varrella. Arabienkin vallan aikaan kaupunki säilytti loistavuutensa. Se vaipui kuitenkin pikku hiljaa unholaan Osmani-Turkin aikana.

Instituutissa, joka toimi Syyrian opetusministeriön alaisuudessa, opetusta oli viitenä päivänä viikossa klo 9 – 12.30. Ensimmäisinä päivinä opiskelijoille oli tasotestit. Opiskelijoista suurin osa minun tasollani (4/6) oli Turkista tai muista muslimimaista. Opetus oli kokonaan arabiaksi, mikä oli aluksi haastava tekijä, mutta pian siihenkin tottui ja kuulunymmärtäminen tuli sulavammaksi. Käytimme opetuksessa instituutin omia teksti- ja kielioppikirjoja, jotka olivat pääsääntöisesti laadukkaita. Tekstien lukemisen ja kieliopin puurtamisen lisäksi kävimme kerran viikossa läpi oikeinkirjoitusoppia ja lehtikieltä. Silloin tällöin opettaja antoi tehtäväksi myös kirjoittaa lyhyitä, sivun pari mittaisia aineita, sellaisista aiheista kuten "naisen rooli yhteiskunnassani" tai "tärkeä kirjailija tai muu kulttuurihenkilö maassani". Näitä sitten luimme luokan edestä, ja parhaassa tapauksessa syntyi hieman väittelyäkin. Täytyy kuitenkin todeta, että valitettavan usein opetus oli perin autoritaarista ja opiskelijoiden tehtävä oli ainoastaan kuunnella ja kirjoittaa ylös, mitä opettaja puhui ja opetti.

Kolme ja puoli kuukautta Damaskoksessa hujahti nopeasti ohi. Näin jälkikäteen ajateltuna olisi tehnyt mieli olla siellä pidempäänkin varsinkin kielen opiskelun kannalta, vaikka toki Euroopan liberaali ilmapiiri tuntui paluun jälkeen hyvältä. Haikeaaakin lähtö oli – varsinkin syyrialaisille ystäväilleni hyvästien sanominen oli kovin raskasta. Varsinkin kun tietää, että he tuskin voivat vastavierailua Suomeen tehdä.

Vesipyörät ovat tuoneet vettä Haman kaupunkiin roomalaisajoista lähtien. Nykyään ne ovat tosin vain nähtävyys.

Kulttuurivaikutuksia: Arabialaisia sanoja ja käsitteitä suomen kielessä

Teksti: Ilkka Lindstedt

Arabialaisperäisistä sanoista sulttaanit, kalifit, visiirit, sheikit ja imaamit tuntenevat kaikki. Mielenkiintoisempia ovat kuitenkin sellaiset sanat, joita emme heti tunnista arabialaisperäisiksi vaan jotka ovat vakiintuneet osaksi suomalaistakin kulttuuria.

Kenties eniten lainasanoja on ruoan, juoman ja ylellisyyskulttuurin sekä tieteen alueilla. Suomalaisten rakastama kahvi tulee arabian sanasta *qahwa*. Sana tarkoitti alun perin tummaa viiniä – islamin määräämää viininjuontikieltoa ei oikeastaan koskaan ole valvottu tiukkapipoisesti –, ja kun kahvi levisi Etiopiasta Lähi-itään 1500-luvulla, tätä uutta juomaa kutsuttiin *qahwat al-bunniksi*, 'kahvipapujen viiniksi'. Pikkuhiljaa kahvi syrjäytti viinin tärkeimpänä nautintoaineena, ja kahvia alettiin kutsua yksinkertaisesti *qahwaksi*. Kahvi levisi Arabiasta Eurooppaan 1500–1600-luvuilla kauppiaitten myötä.

Muita ruoka- ja juomasanoja ovat esimerkiksi ”sokeri” (arabian *sukkar*) ja ”banaani” (ar. *banan*, kirjaimellisesti 'sormenpää', joskin muitakin lähteitä sanalle on esitetty). Myös sana ”tupakka” saattaa tulla arabian sanasta *tabbaq*, jolla viitattiin klassisessa kielessä lääkkeisiin.

Ylelliskulttuuriin viittaavia sanoja, jotka ovat lainattu arabiasta, ovat ”sohva” ja ”divaani” (jälkimmäinen on alun perin persialainen sana). Mitä musiikkiin tulee, arabialainen lainasana lienee esimerkiksi ”trubaduuri”, jonka lähteeksi on esitetty arabian verbiä *tariba*, 'laulaa'. Euroopan myöhäiskeskiajan ja renessanssin aikainen runous, muun muassa juuri trubaduurirunous, onkin saanut arabialaisesta runoudesta valtavasti vaikutteita. Usein vaikutteet tulivat Espanjan kautta, joka oli osaksi arabialais-islamilaisten kulttuurin piirissä aina 1500-luvun loppuun asti. Sana ”luuttu” tulee arabian soittimesta *al-'uud*, joka on pitkälti samanlainen.

Arkkitehtuuri on saanut oman osansa lainoista. Näitä lainasanoja ovat mm. ”alkovi” (arabian *al-qubba*, oikeastaan 'holvihuone') ja ”kioski” (*kushk*, alun perin 'paviljonki'). Viime vuosina keskusteltiin vilkkaasti Helsingin makasiinien kohtalosta. ”Makasiini” tulee arabian monikkomuodosta *makhazin*, 'varastorakennukset'.

Eläinsanastomme on rikastunut joillakin arabialaisperäisillä sanoilla, kuten kirahvi (*zarafa*), kameli (*jamal*) ja gaselli (*ghazal*). Ja jos näitä eksoottisia eläimiä haluaa nähdä, on syytä pitää mielessä, että sana safari tulee arabian kielen sanasta *safar*, 'matka'.

Tieteiden, etenkin matematiikan ja tähtitieteen, alalla arabialaisten käsitteiden osuus on suuri, johtuen ennen kaikkea arabialaisten tiedemiesten tärkeästä roolista tieteiden kehityksessä. Matematiikan käsitteen ”algebra” ja ”algoritmi” ovat esimerkiksi arabialaisperäisiä. Arabialaiset matemaatikot keksivät myös nollan käsitteen, millä on ollut valtavat vaikutukset. Arabiaksi nolla on *sifr*, mistä johtuvat mm. englannin *zero*, 'nolla', ja ruotsin *siffr*, 'numero, luku'. Tähtitieteen käsitteistä mainittakoon ”zeniitti” eli lakipiste, joka tulee arabian sanasta *samt ar-ras*, 'korkein reitti'. Useat tähtien nimitykset ovat arabialaisperäisiä.

Aamun sanomalehdestä olisi periaatteessa mahdollista lukea, että ”Amiraali N.N. haluaa parantaa maan asearsenaalia”. Silloin ei ehkä tule mieleen, että ”amiraali” tulee arabian käsitteestä *amir al-bahr*, 'merikomentaja', ja ”arsenaali” sanaparista *dar sina'a*, 'tehdasrakennus'.

PIÄNT PRAAKKAMIST

Jussi istus kaikes rauhas kyäki pöyrä viäres ja hörppäs ai välil mukistas kaffet. Koto-olois Jussi ain mukist kaffet joi. Sillonko heil oli viarai nii Hilma sai Jussinki juama oike kaffekupist.

Nyt hän nauttis elämästäs, ryypäs kaffet ja haukkas tuaret ankkastokka väli. Hilma oli juur leiponu ja lykäny ison kappala Jussil kaffeleväks. Hilma oli käsketty vanha fliikkaveris Lyylin tykö kaffel ko hän oli päässy eläkel. Ja sitä täytys kans vähä fiirata.

Neljäkymment vuotta hän oli samas paikas ollu. Alottanu juaksuflikast ja noussu ajan kans oike piäneks pomoks. Vaik ei se nii piänikä ollu. Koko puati häne hoirossa oli. Pääpaikka tiätenki oli Helsinkis ja siält nytt oli oli tultu Lyyli kratuleerama ja pistetti oike prinikka hyväst tyäst rintta.

Tämmössi Jussi funteeras. Hilma oli kans ollu muka Lyyli läksiäisis ja tiäs kertto kui assia makasiva.

Jussi oli juur kaatamas ittelles neljät mukillist, ko Hilma tule kotti kauhial faartil. Onk sul viäl kaffet? kysys Hilma samal ko riisus paltotas. Ek sä juur kaffelt tullu? Jussi kysys. Sai oike, mut mä tartte lissä ja äkki. Jussi arvas koht, et nyt eivä assia olle kaik reeras ja kaato Hilmallekki mukillise kaffet. Hilma istus pöyrä viäre ja otti oike aikamoise kulaukse kaffet. Sit rupes sen verra helppama, et hän pystys kokkoma ittes ja rupes klaarama assia.

Kaikke sitä saaki kuulla, hän alott. Meijä kööri meni Lyylin tykö, niinko pitiki ja kyl hän komia kaffepöyrä oliki reerannu ja kaffe oli hyvä niinko ain o ollu. Mikä siäl sit klikkas? Jussi pääsi väli kysymä.

Me oltti juur päästy kolmantte kupillise ja Taina oli ottamas kakku, ku Lyyli sanos, et ny hän pitä oike kunno loma ja syksyl hän hake jotta tyätä. Taina meinas purotta talrikkis permannol ja Eilal meni kaffe väärän kurkku. Oleks sä seonnu, mä sai kysytyks. Mä ole ajatellu, et nyt keväl mä tee ulkomareisu, ko siit mä ole ain tykäny ja ko firma viäl muisti munt aika suurel summal. Suvi meneki sit täsä pihatöis, et saa trekoli kuntto, mut mitä mä sit syksyl ja talvel tekisi?

Nauttisit elämästäs, sanos Eila ko oli saanu kurkkus klaaratuks. Ajatteles ny vähä. Ei sun enä tarvitte pistä vekkari ehtol soima, et heräisit aamul ajallas. Saat maata vaik koko päivä, eikä sul ol mihinkkä kiirut. Ja jos suns tuntu silt et tule aika pitkäkäs ni soita meil, ni kyl met tulla sun kanssas juaruma tai sä voit tulla jonku meijän tykö jos vaa satuta koto olema.

Eik teil sit koska tul aika pitkäks? Lyyli kysys samal ko tälläs uure kaaku pöyräl. Ei ainaka viäl ol tullu, mä sanosi, ja Taina ja Eila sanosiva sama. Mut mitä mä aamusi tee, ko ei tarvitte lähte mihinkkä? Lyyli yritti. Juat aamukaffes kaikes rauhas ja luet Turu Sanoma nuukaste läpitte. Sit sä voikki soitta meil ja kyl mes sit keksitä kaikenkaltast touhu. Ja kyl munst tuntu, et sul riittä nii pal touhu, ettes sää usse kerikki meit muistama. Oletteke iha tosissanne? Lyyli kysys. Olla tiätyste. Me olla oltu kaik jo viis vuatta panksuunil ja niinkus olet huamannu ei meit kettä usse kotto löyrä, Eila sanos samal ko leikkas uures kakust aika kappale. Hän o ain tykänny makkiast.

Lyyli oli istunu nojatualisse, kattos meit jokast, oli vähä aika iha hilja ja sanos: Ku mä ole teit kuullu, ni em määkä taira sit mittä tyätä enä lähte hakema.

Sen päätökse kuuniaks mä ota viäl viirene kupillise kaffet, sanos Taina. Jolles olis uskonu, ni me ollais toimitettu sunt hoito, mää sanosi.

Mä en kumminka meina enä töit hakke, Jussi sanos. Mä mene kattoma ehtouutiset .

TAAVETTI

SUKUSEURAN HALLITUS 2006–2008

Puheenjohtaja Jukka Kahila

Suuntakuja 3, 15870 HOLLOLA

Puh: 03-7804059, työ 03-5538441, gsm 040 8411739

Email: jukka.kahila@huurre.com

Varapuheenjohtaja Kyllikki Raatikainen

Pakaistentie 37, 21290 RUSKO

Puh: 02-4322465, Gsm 050 375 9732

Rahastonhoitaja Riikka Isotalo

Frantsinkatu 2 a 5, 20540 TURKU

Gsm 050 596 5220

Email: riikka.isotalo@turku.fi

Sihteeri Matti Äärilä

Maunulantie 53, 20900 TURKU

Puh: 02-2580283, Gsm 040 747 0026

Email: matti.aarila@pp.inet.fi

Sirkka Vainio

Paavaistentie 7, 21290 RUSKO

Puh: 02-4322130, Gsm 0400 798 677

Ulla Vesander

Kumpulanportti 3 C 11, 00520 HELSINKI

Puh: 09-799915, Gsm 050 323 5433

Email: uvesander@netti.fi

Kaija Kurkela

Mäkitie 9, 21430 YLISKULMA

Puh: 02-487 5715, Gsm 040 861 8143

Sini Fabre

Vatselankatu 5 b 14, 20500 TURKU

Gsm 041 5480373

Email: sifabr@utu.fi

Webmaster Matti Saarinen

Pokkolantie 21, 21420 LIETO

Puh. 0400829417

Email: matti.saarinen@elisanet.fi

Syyrin Sanomien toimittaja Ilkka Lindstedt

Agricolankuja 6 D 88, 00530 HELSINKI

Puh: 040-8471820

Email: ilkka.lindstedt@helsinki.fi

MUISTOSÄÄTIÖN MYÖNTÄMÄT STIPENDIT 2008

Matilda Ihamuotilan jälkeläiset (13 hakijaa)

Nimi	Oppilaitos ja opinnot	Myönnetty
Heidi Kuivajärvi	Tampereen ammattikorkeakoulu. Liiketalouden tradenomi, 1. vuosi	1 000,-
Ilkka Lindstedt	Helsingin yliopisto. Arabian kielen ja Islamin tutkimus, 4.vuosi	1 500,-
Ilkka Lindstedt	Syyrin sanomien toimittaminen	1 500,-
Salli Lindstedt	Helsingin yliopiston, oikeustiede, 2. vuosi	1 000,-
Heikki Kahila	Kimpisen lukio 3. vuosi	150,-
Henri Kahila	Lappeenrannan teknillinen yliopisto Konetekniikka, mekatroniikka 4.vuosi.	750,-
Ville Ilmonen	Helsingin Teknillinen korkeakoulu, Informaatioverkostojen tutkinto-ohjelma 3. vuosi	1 000,-
Fanny Syrjänen	Helsingin normaalilyseon lukio 3. vuosi	150,-
Anna Syrjänen	Helsingin normaalilyseo 1.vuosi	150,-
Kamomilla Ilmonen	H:gin yliopisto, sosiaalipolitiikka 1.vuosi	1 000,-
Helena Fabre	Turun ammatti-instituutti, lähihoitaja 1.vuosi	1 000,-
Ronja Verkasalo	Deborah Hayn Solo Performance Commissioning Project-kussi, Findhorn Skotlanti	2 000,-
Sanni Verkasalo	Pirkanmaan amk, Sosiaaliala, musiikkiterapian sv. 1.vuosi	750,-
Matti Jaakkola	Helsingin kauppakorkeakoulu, Laskentatoimi 5.vuosi	1 000,-
	Yhteensä	12 950,00

Matilda Ihamuotilan sisarusten jälkeläiset (4 hakijaa)

Hertta Rostén	Jyväskylän yliopisto, ekologia ja ympäristöhoito 3. vuosi	1 500,-
Sanni Rostén	Paimion lukio, 3. vuosi	150,-
Vilma Muurinen	Paimion lukio, 3.vuosi	150,-
Niklas Saari	Sallan lukio, 1.vuosi	400,-
	Yhteensä	2 200,00

RAHASTO I, sairaus- ja vanhuusavustukset

Ei hakijoita

Kutsu Syyrin sukuseuran

25 -vuotisjuhlaan

9.8.2009 Liedon kunnantalolle

Syyrin sukuseura sai alkunsa Liedossa, Pokkolan Pakulassa, ja sukuseuran 25-vuotisjuhla on päätetty järjestää Liedon kunnantalolla.

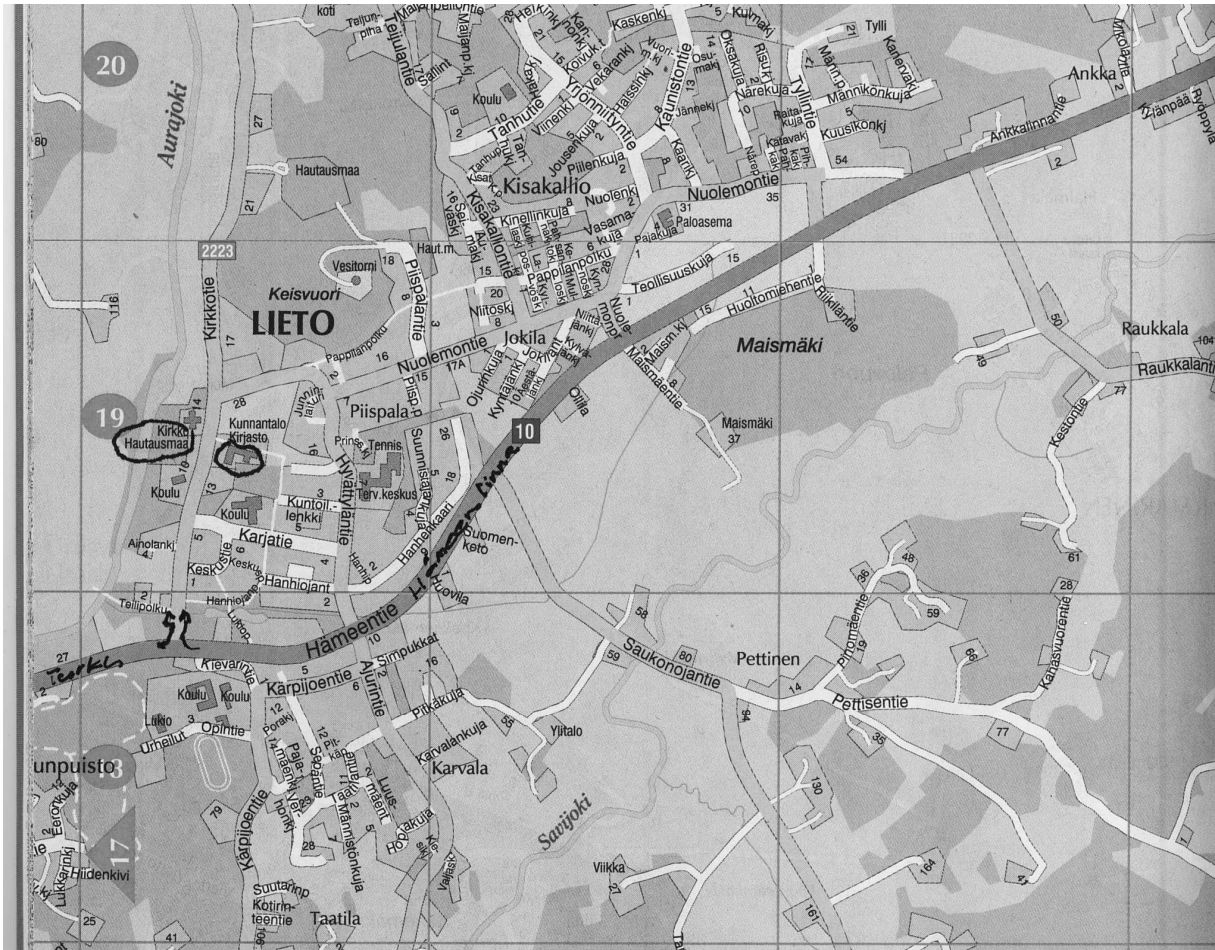
Osallistumismaksu 20 euroa maksetaan paikan päällä, ja se sisältää ruokailun ja kahvin.

Ilmoittautumiset Matti Äärilälle tai Jukka Kahilalle (yhteystiedot sivulla 31) viimeistään 24.7.2009!

Ohjelma

- Jumalanpalvelus Liedon kirkossa klo 10
- Nimilaatan paljastus n. klo 11
- Ruokailu Liedon kunnantalolla n. klo 12
- Muistamiset
- Juhlakokous
- Kakkukahvit

Liedon kirkko ja kunnantalo kartalla

Tervetuloa!

Fredrica ja Matti Syyrin sukuseura

Maunulantie 53, 20900 Turku

<http://www.syrinsukuseura.com>

Perustettu 16.9.1984